UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

[§. 2.]

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

Visual Library

quale fuit donum Contemplationis, cum fructibus adeò raris, ac exquisitis, atque superius sunt narrati, scientia illa spiritus ei infusa; & Theologia ad Officium suum præstandum necessaria; cognitio occultorum cordis; prophetia & reuelatio rerum futurarum & absentium, quibus donis Deus illi indulsit, & honorauit in terra: hæc inquam omnia certa satis sunt signa & pignora bonorum æternorum, quibus nunc etiam eum honorat, eiqúe indulget in cælo.

§. II.

SED præter hæc voluit Dominus noster, eundem Patrem post mortem suam talia facere opera, quæ confirmarent ea quæ viuens præstiterat; & sanctitatem ac gloriam, quam pro eis obtinuerit. nam (vt ex Sacra scriptura deducitur) sancti, qui in cælo sunt, non deponunt curam eorum, quos sibi commissos habuerunt in terra: sed potius, cùm habeant puriorem charitatem, sintque semper in Dei conspectu, eum pro illis orantes; suis orationibus pro ipsis impetrant gratiam, & auxilia, quibus indigent, vt constantes esse, & crescere in bono possint, quod illis in hac vita persuaserant. Ad quod confirmandum facit, quod secundo libro Machabæorum refertur de duobus Illustribus Sanctis antiqui Testamenti, *Onia* summo Sacerdote, & *Ieremia* Propheta, quod eleuatis manibus multum orarent pro populo Israel; & sanctus Petrus Apostolus fidelibus, ad quos scribebat secundam Epistolam, scripsit: *dabo autem operam, & frequenter habere vos post obitum meum, vt horum memoriam faciatis*, quæ scilicet

2. Machab. 15. 12.

2. Pet. 1. 15.

Ita OEcumenius & Græci, Bel-

larm. lib. de cultu Sanctorum c. 18.

sermone eis prædicauerat, vt inuisibiliter continuaret Officium, quod præsens & corporaliter erga illos fecerat. Hoc autem idem disposuit diuina maiestas, vt faceret P. Balthassar, cui adeò cordi erat zelus adiuuandi animas sibi commissas, vt etiam post mortem idem præstiterit officium, illas adiuuans in earum tribulationibus, & animans ac exstimulans ad perseuerandum in bene cœptis.

INTER has personas primum locum dabo D. Annæ Enriquez, cuius suprà facta est mentio, Domina nobilissima & valde spiritualis, & aduersis rebus valde exagitata, æquè vidua, atque cùm eius vir esset superstes. Hæc eò quod esset sancto illi viro valde piè addicta; postquam intellexit eius mortem, & experta est auxilia, quæ tunc per ipsum accipiebat, scripsit quandam omnium relationem his verbis, (aliquibus tamen omissis breuitatis causâ.)

CVM intellexissem morbum P. Balthassaris Aluarij Vallis-Oleti, contuli me in die Transfigurationis Domini ad Professam Societatis Domum Confessionis & Communionis causa; & vt intelligerem aliquid de eius Patris morbo; cumque mortuus iam diceretur; adeò graue mihi id fuit, vt exprimere non possim; eò quòd multum de meo solatio, & leuamine amiserim, quod ab eo habui tempore, quo recens relicta sum vidua, valdeque afflicta: & quamuis aliquæ personæ, huius rei consciæ, conabantur me consolari: nihil me earum rationes mouebant. Incubui illa nocte ita tristis: mane verò satis tempestiuè euigilans, Sancti huius Patris fui memor: ex cuius memo-

memoria statim diffusa est magna in animam meam lætitia, quæ res valde fuit mira: tum propter meam ordinariam constitutionem, tum propter talem occasionem, & tam repente, & me nihil ex parte mea adhibente; sed interius tamen multis rationibus mihi persuadebatur, vt non essem adeò tristis ac desolata; quæ persuasio fiebat cum quadam suauitate & iucunditate maxima: & breuissimo tempore multa mihi innotuerunt, quæ faciebant obmutescere defectus illos, qui ob eius absentiam in mente mea versabantur: quos intellexi reparari velocioribus ad cælum cursoribus, quàm sint qui in terra cum magna festinatione mittuntur; & expeditiores ab omnibus periculis: simul enim significabatur, etiam seruos Dei, in terra non sine magnis periculis & incommodis inter se inuicem communicare. Nec satis assequi possum, qua ratione, me tam prope esse viderem ei, quod sensui adeò procul esse videbatur: vt mirum omnino esse videretur. tantam autem concepi consolationem, antequam è lecto surgerem: vt quamuis tristis esse vellem, non possem. Ea consolatione & animi tranquillitate toto illo mane in templo Societatis, & tribus proximè diebus potita sum. Et ab ea hora videbar mihi, Patrem illum ad latus meum habere, non solum imaginariè, sed quodam alio modo dissimili. Tribus his diebus elapsis, licèt ego cuperem idem sentire, non tamen poteram: sed interiùs valde eius memoria delectabar, sicut etiam dum viueret & absens esset, aliquoties comitem se mihi exhibebat iucundissimum & purissimum, magis, quàm si præsens omnino fuisset; quamuis hoc

tuis hoc non erat, quoties ego optabam.

POST annos aliquot 17. Nouemb. Anni 1587. pridie sancti Gregorij Thaumaturgi, cum in magnis internis angustijs fuissem, cœpi quadam nocte aliquos Psalmos orare: & quamuis versus aliqui, quandam cordis teneritudinem in me excitarent, grauis mihi tamen erat solitudo; dolebamque quòd non haberem aliquam personam, cui sensa mea, interna iuxta votum ac desiderium meum, aperirem: & sic hæsi, quasi stupore affecta, facie ad parietem versa. Dixeram ego ante paucos dies cuidam familiari animæ meæ, quę P. Balthassarem nouerat. O quanti ego facerem, si possem nunc cum isto Patre colloqui! cumque hoc adeo esset procul, vt accideret; ex inopinato inueni me apud illum: quem licet corporis oculis non viderem, sentiebam tamen propè ad dextrum latus meum comitem mihi se præbentem iucundissimum. Experiebar in eo maiestatem quandam cum familiaritate & humanitate coniunctam; & occurrebant menti meæ multa eorum, quæ dum viueret mecum loquebatur, idque tam clarè & apertè atque cùm viueret; & simul sentiebam eius spiritum: loquuta sum de rebus præteritis & præsentibus tenerrimè. Quod cum illo tunc transegi, & rationem ac modum eius colloquij non potero, nec sciam exprimere. Videbatur, non loquens mihi respondere; meque consolari, ac docere, & offerre se ad me iuuandam. Loquutus sum de meo Confessario, & alijs rebus: & experiebar illum erga me valde benignum; & eius conspectu tranquillitatem redire, cessante tempestate illa, quæ me valde cruciabat. Plurima-

rum

rum rerum lucem nihil loquens mihi adferebat, & explicabat ſpiritualem familiaritatem, & amicitiam, quam mecum habuerat: & videtur mihi, quòd ipſe videret, & luſtraret totam animam meam. Dixi ei, mi Pater, nihil mihi dicis? & viſus mihi eſt, ſignum quoddam verſus cælum feciſſe, quaſi me eò impelleret, ac ſtatûs illius amplitudinem mihi innueret: & hoc me plurimùm permouit. Cognoui eius ſanctitatem, & quàm ſeriò Deo D.N. ſeruiuiſſet: dixiqúe illi, aliarum perſonarum vitas editas eſſe, & publicè haberi; & quid eſſet, quòd eius vita in ſilentio maneret? reſpondit mihi non verbo, ſed modo, quem benè intellexi: non refert. Hoc inſinuans, quòd ex tunc vſque ad diem, quo omnia eſſent in lucem proditura, modicum eſſe tempus, cùm eſſent temporalia; & hac ratione magnum quendam odorem, & opinionem æternitatis mihi communicauit.

IN die etiam S. Andreæ fui in magnis triſtitiæ anguſtijs, ob aliquod verbum mihi ſignificatum; & cum hac afflictione ad ſacram Communionem accedens, ſenſi ſanctum hunc Patrem ad latus meum dextrum eodem modo quo nuper: & quamuis nec corporis oculis illum viderem, nec loquentem audirem, eum tamen ſentiebam, & intelligebam. Loquuta ſum illi; & ex tempore ſtatim euanuit nebula illa, quæ animam meam obnubilauerat; & ſenſi me tranquillitati reſtitutam, & animatam, videbar mihi tanquam patrinum eum habere, me docentem; & quando ſacra hoſtia in Miſſa eleuabatur, eamque adorabam; ſenſi illum prope me magnam ſanctiſſimo Sacramento reuerentiam exhibentem. Hæc omnia certa mi-

ta mihi visa sunt indicia ac testimonia, quod multum apud Deum valeat; eiusque maiestati placere per eum quasi visibiliter me adiuuare. Cumque ego gratias ei agerem, quod mihi adeò tempestiuè adfuisset; fecit, vt intelligerem, id totum Deo deberi. Ex quo aduerti eius erga Deum fidelitatem, quam semper seruauit.

ALIA quoque valde fidelis Dei famula, satis nota, & pro tali habita, retulit, quod cùm internam quandam in anima sentiret desolationem, recordata fuerit P. Balthassaris: & cum magno sensu ei dixerit: Pater, adiuua me: & paulò post visione imaginaria vidit eum ad latus suum dextrum iucundum ei exhibentem comitatum; & tunc ei dixisse: Pater mi, possibile ne est, vt cui tot bona præstitisti, beneque voluisti in terra; nunc in loco meliori existens mihi non subuenias? adiuua, quæso, me. Manebat nihilominus anima illa in sua tristitia ac desolatione, donec duo hæc verba interius audiuit, quæ ipsius esse iudicabat: *enitere ad perfectionem*: quibus illa leuamen sensit: & agnoscens necessitatem suam, sancti verò illius præstantiam, brachium extendit in eam partem, in qua eius præsentiam sentiebat, dicens: Pater, porrige mihi manum: & sanctus Pater illam porrexit; & vidit ipsa mediam brachij partem, eodem modo indutam, quo, dum viueret, esse solebat: arripuit illa Patris manum, & cognouit ipsa: hoc pignus esse fiduciæ, quam habere deberet, quòd esset voluntas Dei in ipsa, iuxta eius votum ac desiderium implenda. Et sic dulcis illa, iucundaque præsentia Patris euanuit, non tamen viuax medij brachij vestiti imago: cu-

go: cuius manum, vt dictum est, illa arripuerat.

QVIDAM Societatis Pater grauis, valdeque doctus P. Balthassari valde in vita familiaris, retulit, se in magnis ac paruis necessitatibus suis, tam spiritualibus, quàm corporalibus Deo D. N. per merita huius sancti eius serui commendantem, inuenisse remedium ac leuamen, idque aliquoties: & præcipuè in re quadam, quæ valde ipsum premebat, quasi miraculum fuisse credidit remedium, quod accepit. Et in alia afflictione, cùm se eidem Patri commendaret, internum accepit responsum, quòd in similibus necessitatibus deberet ad beatissimam Virginem recurrere; quòd cum fecisset, se magnum sensisse adiumentum. Et iterum Belmontij, cùm idem faceret, submissam quandam eius vocem audiuit; & quidem sententiæ, quam proferebat, initium fuit vox externa; sed finis, interior, quasi inspiratio quædam. Nec sine causa voluit Deus D. N. omnia hæc signa & indicia fuisse ad subueniendum & subleuandum personas afflictas; sed vt eadem opera manifestaretur, quantum donum & gratiam habuerit in vita ad huiusmodi consolandas; & quam Deus eidem communicauit, ad eos per eius intercessionem consolandos, qui in tuis afflictionibus id ab eo petiuerint.

* * *